

a finnek híres futója belebotlott versenytársába és elesett, versenytársai ezalatt jókorát haladtak előre. Gyenge akaratú ember ilyenkor összeroskad és feladja a küzdelmet. De ő nem adta fel. Szédületes iramba kezdett az utolsó helyről, vörösés hajával nemsokára ismét ott volt az élen, s a célvonalnál már több méter előnye volt versenytársaival szemben. Csodálatos verseny volt, nagyszerű élmény. Szeretem azokat, akik küzdeni tudnak és van erejük újrakezdeni, akik tudnak akarni, a mélység kötéseit letépi, újra és újra felküzdik magukat. Lasse Viren megérdemli, hogy tiszteljék és szeressék, mert az egyik legszebb emberi erővel rendelkezik: törhetetlen akarata van.

Jézus az akarat embere volt. Hivatása betöltéséhez törhetetlen akaratra volt szüksége. Szegény emberek gyermeke volt, akinek nem vágott utat a szülői magas állás tekintélye. Keresztül kellett törnie a názáretiek lekicsinylő kezlegyintésain, mosolygásain, rosszindulatú megjegyzésein. „Nem ez-é amaz ácsmesternek fia? Nem az ő anyját hívják-e Máriának...?”

Át kellett törnie az írástudók és farizeusok szörszálhasogatásain, el kellett szagatnia a test nyugós kötéseit. Célja volt: az embert Istenhez és embertársához vezetni a szeretet útján. Útjában feltartóztatni nem tudta sem a hatalom kényszere, sem rágalom, sem fenyegetés, sem a kereszt. Az evangéliumokat olvasva megjelenik előttem az ember Jézus, akinek jelleme tiszta, életútja Názáret és Golgota között a sok akadály ellenére is egyenes maradt. Az Istenhez való igyekvés akarata felemésztette életét, mint virágcserep földjét a virág.

Minden nagyszerű alkotás az erős akarat eredménye. Amikor az emberi akarat egybeesik az isteni akarral, akkor születnek a felemelő, világot, életet építő alkotások.

Az akarat lehet rossz is, melynek nyomában értékrombolás, bűn és pusztulás jár.

Isten akarta az, hogy szeresd embertársadat, élj békében vele, építsd és szépítsd a szellemi és anyagi világot. Boldog lehetsz, ha rád mondják: ez az ember nagy emberek nyomában jár, mert benne az Isten akarata munkál. Ámen.

KÁSZONI JÓZSEF

SZERESD EMBERTÁRSADAT

Mk 12, 31

Erre a kérdésre: ki az én felebarátom, Jézus a maga idejében megadta a kíváncsiskodó törvénytudónak a választ a könyörülő szamaritánus példázatában. Egy zsidó ember Jeruzsálemből Jerikóba ment. Az úton rablók kezébe került, akik kifosztották, véresre verték és félholtan otthagyták. Honfitársai észrevették, de elmentek mellette anélkül, hogy segítettek volna rajta. De nem így cselekedett az ellenségnek tartott szamaritánus, aki amikor meglátta, megesett rajta a szíve. Oda ment hozzá, sebeit bekötözte, ápolta s ezáltal megmentette életét. Jézus a példázat végén felteszi a kérdést: mit gondolsz, ki volt a rablók kezébe került ember felebarátja? A törvénytudó felelete csupán ennyi: az, aki könyörült rajta. Ime az igazi felebarát Jézus tanításában.

Van, aki ennek a példázatnak a hallatán mosolyogva szól: Jézus majdnem kétezer évvel ezelőtt fogalmazta meg a felebarát fogalmát ebben a formában, de napjainkban az emberismeret már meghaladta ezt a felfogást, hiszen mint annyi más, az utóbbi évtizedek alatt, az emberről való felfogásunk is átértékelődött. Mit jelent hát számomra ma, 1984-ben, ez a parancsolat, hogy „szeresd felebarátodat, mint önmagadat!” Ki az a másik, akinek szeretetét kéri tőlem Jézus? Az, akivel találkozom, aki mellettem nő fel, dolgozik, örül, búslakodik. Aki mellettem szeret vagy gyűlöl; akiről azt mondom: őt látom mindenben, vagy azt: látni sem kívánom; akiről nem mondok, nem gondolok semmit, mert elhaladok mellette anélkül, hogy ránéznék, hogy észrevenném. A másik ember az, akivel mindenkor együtt kell működnöm a teremtés befejezésén; a másik ember az, aki Isten által megnyilatkozik, Isten által hív, Isten által gazdagít.

Az emberek, egyénileg vagy közösen, kapcsolatokat óhajtanak kialakítani a hozzájuk hasonlókkal, a környezetükben élőkkel. Ez az ember részéről egyfelől szükség, másfelől kötelesség. Szükség azért mert az egyén nem élhet egyedül, elszigetelten, mert társas lény, s mint ilyennek érdekei a többi ember érdekeivel összekapcsolódnak, egyetemessé válnak függetlenül attól, hogy térben vagy időben, közel vagy távol élnek egymástól. Kötelesség azért, mert az ember csupán akkor teljesebbé válik, ha kapcsolatban él a többi emberekkel. Ahogy ma a modern közlekedési vagy hírközlő eszközök révén jutunk közelebb egymáshoz, olyan mértékben kell megszokoznunk, elmélyítenünk kapcsolatainkat. De könnyű-e kapcsolatot teremteni, a másik emberrel? Nem! Egyes emberek, — s hányan vannak ilyenek — azt gondolják rengeteg ismerősük van, mivel sokakkal szorítanak kezét, veregetik meg vállukat, vitatkoznak, s azt hiszik, ezzel a dolog el is van intézve. Pedig tévednek, mert lehet az ember egyedül kapcsolatok tömkelegében is. Aki nem tudja befogadni embertestvérét, az nem tud igazi kapcsolatba lépni vele. Az igazi emberszeretet akarataink tudatos elhatározása, hogy az emberekhez lépünk s odaajándékozunk magunkat nekik. Ha szeretsz, odaadod magad, ha odaadod magad másoknak, gazdagodsz általa.

Autóbuszra vársz. Elment. Megtelt, lemaradtál. Türelmetlen vagy s mondod: így van ez mindig ezen a vonalon. De így van ez egyes embereknél is, kiknél soha nincs hely a másik ember számára. Elrohannak a megálló előtt, és azok előtt, akik esetleg rájuk várakoznak. Nem haladsz-e te is testvérem túl gyorsan a megálló mellett a „megtelt” jelzéssel? Add meg erre a kérdésre a feleletet.

Ha igazán rá akarsz adni magad nevelni embertársad szeretetére, akkor tanulj meg látni, ami lehetővé teszi, hogy jobban megismerd az embereket. A kapcsolat-teremtéshez viszont nem elég a másikat csupán meglátni, őt be kell fogadnunk szeretetünkbe. Légy mindig nyitott ház tárt kapukkal. Ne legyen ott kapudon a jelzés: „Harapós kutya!”, mely mindenkit távoltart. Valakinek a távoltartását önzésed, féltékenységed, irigységed okozza. Úgy viselkedj, hogy a másik ne mondhasza: nem mertem közelébe lépni, félttem, hogy elküld, nem ért meg...

Ha adsz valamit, add ellenszolgáltatás nélkül, ne várj viszonzásképpen azért semmit. Ha befogadod a másikat, tedd azért, hogy megpihenjen. Utad során örülsz annak ha podgyászraktárra lelsz. Te is tedd ezt a másikkal, hogy teher nélkül folytathassa útját. Ha megláttad a másikat, ha kapcsolatba léptél vele, ha befogadtad őt, itt még ne állj, mert ez a felebaráti szeretetben csupán félút. Te lépj egyet, hogy elérhesd azt a parancsolatot, amit Jézus elvár tőled: „Szeresd felebarátodat mint magadat!” Miért? Azért, mert az ember szívében a legmélyebb vágy, hogy szeressen és hogy szeressék, ez életének értelme. Szeretetből teremtette Isten az embert és ezért nem tud másképp kibontakozni csak szeretetben. Sajnos azonban számtalan félreértés van a szeretet körül. Ez a bűvös szó, amelyet unos-un-

talán használunk olyan magatartásokat takar, amelyek messze esnek egymástól, mint fehér a feketétől. Ha megkíséreljük eloszlatni ezeket a tévedéseket, akkor elősegíthetjük az embereket arra, hogy a szeretet igazi útján járjanak.

Az emberben két ellentétes erő létezik: a kiáradás, a kapcsolatteremtés ereje, amit szeretetnek nevezünk. Ez a szeretet arra ösztönöz, hogy önmagunkból kilépjünk, és teremtünk kapcsolatot a többi emberrel. A másik a visszahúzóerő, az elszigetelődés ereje, amely egyéni sikerekre csábít. De ne hagyd magad elcsábítani az önzés örvényébe. Ha azt mondd: mindenki önmagáért, az első én vagyok, első az én jövőm, az én családom, az én jólétem, akkor sohasem teljesedsz ki, akkor csonka ember maradsz, s kudarcot vallottál Isten atyai tervében, abban hogy elérd a tökéletességet. Láncot kell alkotnod! Először azokkal, akiknek meg tudod fogni a kezét: a közelállókkkal, a családdal, a rokonokkal, ismerősökkel, barátokkal. Ha nem így teszel, magadra maradsz és elszigetelődsz. De láncot kell alkotnod a térben távoleső testvéreiddel is. El kell őket érned szellemi síkon, a megismerés révén, szívedben kell hordoznod őket a szeretet által. Kutasd őket, életüket, szenvedésüket, problémájukat. Növeld látókörödet egészen a föld határáig. Törekedj az emberszeretetben egyetemességre, hiszen Isten képére és hasonlatosságára teremtettél, akár az egész emberiség.

Prédikációm írása közben éreztem és értettem meg igazán a Braziliában élő Vértés Zoltán szobrász egyik nagyon szép munkájának művészi üzenetét. Egy szoborról van szó, amely egy tökéletesen megmunkált néger férfi fejet ábrázol. A munka elnyerte Sau Paulo város polgármesterének nagydíját. A szobor címe ez: *Mi mindnyájan testvérek vagyunk*. A fehér ember számára talán különösnek tűnik a cím és a szobrász műve, mert a megmintázott ember távol áll a középeurópaítól; mert más a bőrének színe, más a gondolkozása, anyanyelve, vallása. Mégis, amikor a szemlélő nézi, látja ezt a szobrot — akár fényképen is —, megért valamit abból, amit a cím rejt magában: „Mi mindnyájan testvérek vagyunk”. Miért vagyok én testvér a tőlem oly távol élő emberekkel? Mert egy és ugyanaz a célom az övékkel: békében a magasabb rendűre, a tökéletesre törekedni, a testvériség szeretetének megvalósítása által. Amen.

KATONA DÉNES

AZ EGYENJOGŰSÁG NEVÉBEN

Lk 10,38—42

Nőnap jótívásaink kifejezése közben úgy érzem valamennyien egyek vagyunk az íróval, aki ahhoz a kislányhoz hasonlítja önmagát, aki édesanyjához intézett köszöntő versét a színpadon nem tudta addig megkezdeni, míg kereső tekintete fel nem találta a teremben azt a segíteni akaró, biztató arcot, amelyhez ünnepi szavai közvetlenül szóltak.

Mi is arcokat keresünk, mosolygós asszonyarcokat, élettől ragyogó, tiszta lányarcokat, hogy szavakra bátorítsanak s a szavaknak értelmet adjanak. Minden jóindulatú és őszinte köszöntés örömhordozó, tehát evangélium. Gyülekezetünk nő tagjaihoz intézett köszöntésem alap gondolatát Jézus tanításából vettem. Nemcsak azért, mert ez egymagában is örömmel tölt, de főként azért, mert Jézus, kora kimon-